

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 856/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ћаловић, адвокат из ..., против туженог „Фабрика резног алата“ а.д. - у стечају Чачак, чији је пуномоћник Александар Јанковић, адвокат из ..., ради утврђења оспореног потраживања, вредност спора 283.236,27 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2667/24 од 13.06.2024. године, у седници одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2667/24 од 13.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2667/24 од 13.06.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Чачку П 104/2023 од 12.03.2024. године, у ставу првом изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев тужиоца па је према туженом утврђено основаним потраживање тужиоца у износу од 94.725,04 динара у првом исплатном реду и у износу од 188.811,23 динара у трећем исплатном реду, све по основу Поравнања закљученог пред Општинским судом у Чачку Р 1228/2004 од 29.10.2004. године и Споразума о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада од 30.08.2021. године. У ставу другом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 148.192,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2667/24 од 13.06.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, као неоснована и потврђена првостепена пресуда. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору је правноснажно утврђено основаним потраживање тужиље према туженом у износу од 94.725,04 динара у првом исплатном реду и у износу од 188.811,23 динара у трећем исплатном реду све по основу поравнања закључног пред Општинским судом у Чачку Р 1228/04 од 25.10.2004. године и Споразума о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада од 30.08.2021. године. Према евиденцији туженог вршена су одређена плаћања повериоцима по поравнањима из 2004. године. Међутим, тужени није пружио доказе о томе да ли су и када су вршена плаћања тужиљи. У односу на изјављени приговор застарелости потраживања, нижестепени судови закључују да исти није основан, будући да је директор туженог изјавом од 01.09.2021. године изричито признао потраживања запослених и бивших запослених по основу поравнања која су била закључена пред Општинским судом у Чачку у току 2004. године. Како се изјава о признању дуга односи на сва поравнања закључена пред Општинским судом у Чачку у току 2004. године, учињено је одредивим на које потраживање се признање дуга односи и ту спада и потраживање тужиље према туженом.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно истиче да се изјава о признању од 01.09.2021. године, која се односи на потраживања запослених и бивших запослених по основу поравнања која су била закључена пред Општинским судом у Чачку у току 2004. године не може сматрати одрицањем од застарелости у смислу чл. 366. ст. 1. ЗОО, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Такође, ревидент указује на постојање једног решења Привредног апелационог суда којим је укинута првостепена пресуда у сличној чињеничноправној ситуацији. Наведено не говори у прилог неуједначености судске праксе поводом поступка у истој или сличним чињеничноправним ситуацијама будући да наведена одлука није правноснажна, а осим

тога једна нижестепена одлука не указује на постојање различите судске праксе о наведеном питању. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужила је против туженог поднела тужбу 11.04.2023. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 283.236,27 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић